

ת"פ 65792/02/19 - מדינת ישראל נגד נאור ציון

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 65792-02-19 מדינת ישראל נ' ציון

לפני כבוד השופט שאול אבינור
המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד דפנה חייקין
נגד
הנאשם: נאור ציון
ע"י ב"כ עו"ד אבי עמירם

גזר דין

א. רקע כללי, השתלשלות ההליכים המשפטיים ופרטי הסדר הטיעון:

1. הנאשם הורשע בביצוע עבירה של **תקיפה סתם**, לפי הוראות סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין). ההרשעה ניתנה על יסוד הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, לאחר שנערך בין הצדדים הליך של גישור לפני כבוד השופט ש' מלמד.
2. בעובדות כתב האישום המתוקן נטען, בתמצית, כלהלן:
 - ביום 11.03.18 בשעה 20:00 או בסמוך לכך, בסמוך לדוכן "פרטנר" שבקניון רמת-אביב, חלף המתלונן על פניו של הנאשם, אמר לו "**היי נאור אני מזהה אותך**" והמשיך בהליכתו.
 - הנאשם סבר שהמתלונן קילל אותו קללות קשות, ועל כן חזר בריצה למקום הימצאו של המתלונן במרחק של כ-50 מטרים ממנו.
 - הנאשם סובב את המתלונן באמצעות ידיו כך שעמד מולו, ותקף אותו בכך שהדפו לאחור והכה בו בלסתו (בצד שמאל) באמצעות אגרוף.
 - במעמד זה ביקש המתלונן להזעיק משטרה ואז החל שוב דין ודברים בין השניים, במהלכם התריע המתלונן בפני הנאשם כי הוא צפוי לעבור ניתוח וביקש כי לא יפגע בו.
 - בשלב זה הכה הנאשם באגרופו בשנית בלסתו (בצד שמאל) של המתלונן.
3. במסגרת הדיונים המקדמיים כפר הנאשם בעובדות כתב האישום המקורי. במענה לאישום, שניתן בכתב (ר' בבקשה מס' 8), נטען בין השאר כי בתקופה הרלוואנטית היתה אמו של הנאשם על ערש דווי (ונפטרה מספר ימים לאחר מכן). עוד נטען, כי המתלונן ניאץ וגידף את הנאשם תוך התייחסות לאמו, והמשיך בכך גם בחלקו השני של האירוע. עם זאת, עובר לשמיעת הראיות התנהל כאמור הליך של גישור, אשר ייתר את הצורך בשמיעת הראיות.
4. בעקבות הליך הגישור הגיעו הצדדים להסכמות כלהלן:

עמוד 1

ברובד הדיני - הוסכם על תיקון כתב האישום לנוסחו כפי שתואר לעיל. יש לציין כי במסגרת התיקונים העובדתיים נתקבלה חלקית גרסת הנאשם, בכך שצוין כי הנאשם סבר שהמתלונן קיללו קללות קשות. עוד תוקנו, ולכך קולה, הוראות החיקוק, באופן שבכתב האישום המתוקן הואשם הנאשם בעבירה של תקיפה סתם בלבד.

ברובד המהותי - הוסכם לעתור במשותף לקבלת תסקיר שירות המבחן, שייבחן בין השאר את סוגיית הרשעתו בדין של הנאשם. המאשימה הדגישה כי עמדתה היא להרשעה והוסיפה כי את עמדתה המפורטת לעניין רכיבי הענישה - מעבר לפיצויים למתלונן - תציג לאחר קבלת התסקיר (ר' בפרוטוקול, עמ' 5 שורה 13 ואילך).

5. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן והורשע, על יסוד הודאה זו, בעבירה בה הואשם כאמור בפסקה 1 דלעיל. בהתאם להסכמות הצדדים הורה בית המשפט על קבלת תסקיר שירות המבחן.

ב. עיקרי תסקיר שירות המבחן:

6. תסקיר שירות המבחן מפרט את נסיבות חייו של הנאשם, יליד שנת 1972 (כבן 49 שנים כיום). בשל צנעת הפרט אין מקום לפירוט הדברים כאן, אך בתמצית יצוין כי אביו של הנאשם נפטר בהיותו ילד ואמו נפטרה, כאמור, מספר ימים לאחר האירוע מושא האישום. עוד יש לציין כי הנאשם עובד כאמן וכיוצר-קומיקאי, וביסס לעצמו מעמד בתחומים אלה.

7. לנאשם רישום פלילי קודם, מיום 31.10.17. מדובר ברישום ללא הרשעה, בגין עבירות של ניסיון תקיפה סתם והיזק לרכוש. כעולה מהתסקיר, במסגרת רישום זה הופנה הנאשם לשירות המבחן לצורך בחינת התאמתו לביצוע עונש של שירות לתועלת הציבור (של"צ), שאותו ביצע כסדרו.

8. אשר לאירוע מושא כתב האישום נטל הנאשם אחריות על מעשיו, הגם שהסביר כי היה נתון בתקופה משברית בשל מצבה הבריאותי של אמו וחש כי המתלונן פונה אליו בצורה מזלזלת. עוד מסר הנאשם על הליכים טיפוליים פרטיים בהם השתלב, מרצונו. שירות המבחן הטעים כי מדובר אמנם בהפניה חוזרת של הנאשם לשירות לאחר אירוע נוסף בעל מאפיינים דומים, אך התרשם שהנאשם פתוח כיום לשיח מעמיק יותר מבעבר. שירות המבחן שקל את סוגיית הסיכון הנשקף מהנאשם, תוך בחינת הפרמטרים מגבירי הסיכון ומפחיתי הסיכון, והגיע למסקנה כי פחת הסיכון שהנאשם ינהג באלימות פעם נוספת.

9. בנסיבות אלה, תוך התחשבות בחלופי הזמן מאז ביצוע העבירה ללא הסתבכות נוספת, העריך שירות המבחן כי ראוי לעודד את פנייתו של הנאשם לטיפול, על מנת שלא להעמיק נסיגה בתחושת הביטחון והערך העצמי, והמליץ להסתפק בענישה של של"צ בהיקף של 150 שעות וצו מבחן למשך חצי שנה. אשר לסוגיית ביטול ההרשעה צוין שירות המבחן, בסיפא לתסקיר, כי **"נוכח חלופי הזמן ללא מעורבות נוספת עם החוק, ובכפוף לביצוע צו של"צ ופיצוי למתלונן, אנו מעריכים כי ניתן במקרה זה להימנע מהרשעה"**.

ג. עיקר הראיות לעונש:

10. מטעם המאשימה הוגשו, כראיות לקביעת העונש, הצהרת המתלונן נפגע העבירה (סומנה ע/1), וכן תעודות רפואיות שניתנו בעניינו של המתלונן (סומנו ע/2). יש להעיר, כי בהצהרה האמורה טען המתלונן שבעקבות האירוע הוא נחבל באופן חמור ובהמשך אף סבל מפוסט טראומה. ואולם, כפי שציין ב"כ הנאשם, מדובר בטענות עובדתיות החורגות מעובדות כתב האישום המתוקן, ועל כן אין מקום ליתן להן משקל במסגרת גזר דין זה.
11. עוד הוגש, מטעם המאשימה, תדפיס המידע הפלילי של הנאשם (סומן ע/3). כעולה מהתדפיס, לנאשם רישום פלילי קודם, כאמור ללא הרשעה, מיום 31.10.17. באותו המקרה - בו ביצע הנאשם עבירות של ניסיון תקיפה והיזק לרכוש במזיד - הושת על הנאשם צו של"צ למשך 70 שעות, לצד פיצוי לנפגע העבירה דשם בסך 5,000 ₪.
12. מטעם ההגנה הוגש, כראייה לקביעת העונש, מכתב המלצה שנערך על ידי מר אורן כלפון מחברת "גאגא בוקינג בע"מ", העובד עם הנאשם מזה כחמש שנים (סומן ס/1). במכתב צוינו, בין השאר, אופיו הנוח והאדיב של הנאשם, כמו גם הירתמותו לפעילויות התנדבותיות לטובת הכלל. היבט אחרון זה גם פורט בהרחבה במסגרת קורות החיים של הנאשם (הוגשו וסומנו ס/2).

ד. עיקר הטענות לעונש:

13. נוכח התסקיר החיובי, ובמסגרת הסדר הטיעון שנערך בית הצדדים, עתרה ב"כ המאשימה לענישה מקלה, למעשה כפי שהומלצה בתסקיר שירות המבחן בתוספת רכיבים צופים-פני-עתיד (בפרוטוקול, עמ' 9 שורה 1 ואילך). בנסיבות אלה, ונוכח עתירת ההגנה לאימוץ המלצות שירות המבחן (שם, עמ' 12 שורה 9 ואילך), הלכה למעשה המחלוקת המהותית היחידה בין הצדדים, שנותרה לפניי, היא סוגיית הרשעתו בדין של הנאשם - כאשר בהקשר אחרון זה עתרה המאשימה לדחיית עמדת שירות המבחן.
14. בכל הקשור לסוגייה זו - סוגיית ההרשעה - הטעימה ב"כ המאשימה כי אין כל מקום לביטולה. ב"כ המאשימה הדגישה את חומרה נסיבות האירוע, בו היכה הנאשם את המתלונן בשתי מכות אגרוף, כאשר המכה השנייה הונחתה על המתלונן לאחר שהלה התריע בפני הנאשם כי הוא צפוי לעבור ניתוח. לשיטתה, עניינו של הנאשם אינו עומד בתנאים שנקבעו בפסיקה לביטולה של הרשעה, במיוחד כאשר הנאשם לא הצביע על פגיעה קונקרטית שתיגרם לו בשל ההרשעה.
15. עוד הדגישה ב"כ המאשימה את רישומו הפלילי הקודם של הנאשם, שבמסגרתו הוא קיבל הזדמנות בשל ביטול הרשעתו והשתת עונש של של"צ בלבד. למרות זאת, ועל אף חלוף הזמן הקצר יחסית מהרישום הקודם, שב הנאשם לבצע עבירת אלימות, ובנסיבות אלה אין כל הצדקה לביטול הרשעתו בדין.
16. ב"כ הנאשם, מצידו, עמד בהרחבה על הרקע לאירוע מושא כתב האישום, במיוחד נוכח המצב הרפואי בו היתה מצויה אמו של הנאשם. כאמור, האם היתה על ערש דווי ונפטרה ימים ספורים לאחר האירוע והנאשם, שסעד את אמו בימיה האחרונים, הושפע ממצבה קשות. עוד הדגיש ב"כ הנאשם כי היוזמה לאירוע היתה של המתלונן: הלה יזם את המגע עם הנאשם במעין קנטור-התגרות, כאשר הנאשם סבר שהמתלונן גידף את אמו בקללות קשות וניגש אליו על מנת לברר מדוע עשה כן. ב"כ הנאשם הוסיף כי נוכח הנסיבות הנפשיות המיוחדות בהם שהה הנאשם עובר לאירוע, אין מקום לשפוט

אותו בכלים "סטנדרטיים".

17. הסניגור הבהיר כי הנאשם נוטל אחריות מלאה על המעשים שביצע, ובהקשר זה הרחיב בסקירת ההיבטים החיוביים העולים מתסקיר שירות המבחן. ב"כ הנאשם הדגיש את תכונותיו החיוביות של הנאשם, את התנדבותו בהזדמנויות רבות לטובת הכלל, והפנה לפסיקה שבה גם במקרים חמורים יותר בוטלו הרשעות של נאשמים. ב"כ הנאשם חזר וטען כי עלולה להיגרם לנאשם פגיעה תדמיתית עקב ההרשעה, כאשר הנאשם הוא איש ידוע בציבור ופגיעה כאמור עלולה לגרום לפגיעה בכושרו להתפרנס. בנסיבות אלה עתר ב"כ הנאשם לאימוץ המלצות תסקיר שירות המבחן במלואן, אף תוך הארכת תקופת צו המבחן לשנה (חלף חצי שנה, כפי ההמלצה בתסקיר).

18. לבסוף הנאשם, בדברו האחרון לעונש, אמר: **"עשיתי עבירה ויכולתי לעשות זאת אחרת, לא הייתי צריך להתנהג ולא משנה הנסיבות של אמא שלי... אני לוקח אחריות חד משמעית... לא הייתי מתעמת איתו אם לא היה משהו קיצוני במה שהוא אמר. אני חד משמעית לוקח אחריות על מה שעשיתי והייתי הולך לטיפול ללא קשר לבית המשפט. אני מרגיש שאני צריך לנהל זאת אחרת בפעם הבאה שזה יקרה בצורה אחראית וחכמה"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 12 שורה 19 ואילך).

ה. קביעת מתחם העונש ההולם וסוגיית ההרשעה:

19. בהתאם להוראות חוק העונשין, בעת גזירת עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע, תחילה, את מתחם העונש ההולם לאירוע שבגינו הורשע הנאשם, בהתאם לעקרון ההלימה, ולאחר מכן לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם זה. במקרה דנא, שבו הגיעו הצדדים להסדר טיעון דיוני ומהותי - כאשר עיקר המחלוקת ביניהם היא כאמור בסוגיית ההרשעה - לא עתרו ב"כ הצדדים לקביעת מתחם עונש הולם, כפי שאכן מקובל במקרים דומים. עם זאת יש לציין, כי העתירה העונשית של המאשימה מצויה בתוך מתחם העונש ההולם המקובל לעבירה של תקיפה סתם, אם גם ברף התחתון שלה. במקרה זה, מתחם העונש ההולם המתאים לאירוע, בנסיבותיו כפי שתוארו בעובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם, הוא בין ענישה צופה פני עתיד ושל"צ, לבין עונש של 9 חודשי מאסר בפועל.

20. מכאן יש לעבור לדיון בסוגיית ההרשעה. כידוע, כלל הדין הוא כי משנקבעו על ידי בית המשפט עובדות המגבשות עבירה פלילית - בין לאחר שמיעת הראיות ובין על יסוד הודאת הנאשם - על בית המשפט להרשיע את הנאשם בעבירה הרלוואנטית. האפשרות לנקוט בדרך של הימנעות מהרשעה היא אפשרות חריגה, השמורה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן בהם מתקיימים שני התנאים המצטברים, אשר נקבעו בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב (3) 342, 337 (1997), כלהלן:

ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

שנית, סוג העבירה מאפשר לוותר, בנסיבות המקרה המסוים, על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים (להלן - **הלכת כתב** והתנאי הראשון והתנאי השני, בהתאמה).

21. לא למותר לציין, כי במהלך השנים הרבות שחלפו מאז שניתנה הלכת **כתב** חזר בית המשפט העליון ואשרר הן את תוקפה של ההלכה והן את תנאיה (ר', דרך משל, רע"פ 8458/18 **שטרר נ' מדינת ישראל** (04.04.19), רע"פ 2403/19 **פלוני נ' מדינת ישראל** (07.04.19)).

22. אשר למקרה הספציפי שלפניי, על פני הדברים שני התנאים האמורים, שנקבעו בהלכת **כתב**,

אינם מתקיימים:

לגבי **התנאי הראשון** - לא הוכחה לפני כל פגיעה קונקרטית בנאשם ובשיקומו כתולדה מן ההרשעה. אכן, מקובל עליי טיעון ההגנה כי נוכח העובדה שהנאשם הוא בבחינת ידוען עשויה להיות התעניינות ציבורית רבה הן בהליך המשפטי המתנהל נגדו והן בתוצאותיו. יחד עם זאת, אין לפני כל אינדיקציה כי הרשעת הנאשם בתקיפה - להבדיל מקביעה כי ביצע את התקיפה, ללא הרשעה - תגרום לנזק קונקרטי לשיקומו או לתעסוקתו של הנאשם. אף ההגנה לא טענה בהקשר זה אלא לחשש כללי-תיאורטי, שלא עוגן בראיות כלשהן, וגם בתסקיר שירות המבחן - על אף הערכת השירות כי במקרה זה ניתן להימנע מהרשעה - לא צוינה פגיעה קונקרטית כאמור.

לגבי **התנאי השני** - במקרה דנא סוג העבירה בנסיבותיה אינו מאפשר לוותר על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. כאמור, מדובר בתקיפה מתמשכת, דהיינו: תקיפה בשתי מכות אגרוף לפני, שנעשתה בראש חוצות וכנגד קורבן אקראי; והכל על רקע של מה בכך, וזאת גם תוך התחשבות בכך שהנאשם סבר כי המתלונן קיללו קללות נמרצות.

23. לענין התנאי השני הנ"ל יש להדגיש את העובדה שלא מדובר ברישום הפלילי הראשון של הנאשם. כאמור, כלל הדין הוא הרשעה, והאפשרות להימנע מהרשעה שמורה למקרים חריגים, שבין השאר מתאפיינים בכך שמדובר בהם באירוע חד-פעמי. והנה, לנאשם דנא ישנו רישום קודם, מיום 31.10.17, בגין עבירות דומות, כאשר האירוע דנא הוא מיום 11.03.18. כלומר: ממועד הרישום הקודם ועד למועד ביצוע העבירה דנא חלפה פחות מחצי שנה - ובנסיבות אלה אין זה סביר, כלל ועיקר, לשוב ולהימנע מהרשעתו של הנאשם.

24. אך מובן הוא, כי אין מקום לקביעת כלל מוחלט שלפיו לעולם אין להימנע מהרשעה בהתקיים רישום פלילי קודם. ואולם, הימנעות מהרשעה בהתקיים רישום קודם כזה צריכה להיעשות רק בנסיבות חריגות ויוצאות דופן במיוחד (ב"כ הנאשם הפנה בין השאר לת"פ 55066-10-13 **מדינת ישראל נ' יודלביץ** (04.11.14), בו אמר הנאשם כי בעבר הורשע בארה"ב, אך לא הפנה למקרה דומה למקרה דנא). יתר על כן, במרבית הפסיקה בה הוחלט על ביטול הרשעה, דווקא הודגשה העובדה שדובר במעידה חד-פעמית וחריגה בהתייחס למכלול אורחות חייו של הנאשם (ר' למשל ע"פ (מחוזי מרכז) 13540-01-18 **כהן נ' מדינת ישראל** (29.05.18)). מכל מקום, בנסיבות עניינו של הנאשם דנא, אשר שב וביצע עבירה של תקיפה לאחר שפחות מחצי שנה לפני כן נקבע עונשו ללא הרשעה בגין עבירות דומות, אין מקום לביטולה של ההרשעה.

25. זאת ועוד. במסגרת הסדר הטיעון עם הנאשם טענה המאשימה, במקרה זה, לענישה מקלה במובהק, שעיקרה בהתאם להמלצות תסקיר שירות המבחן. אכן, ענישה מקלה זו מצויה בגדרי מתחם העונש ההולם, ובנסיבות אלה ונוכח נטילת האחריות אין מקום שבית המשפט ישים עצמו קטיגור ויגזור על הנאשם עונש חמור מזה לו עתרה המאשימה. יחד עם זאת, בנסיבות אלה גם אין מקום להקלה מהותית נוספת עם הנאשם ולקביעה כי יש לבטל את הרשעתו בדיון על אף רישומו הפלילי הקודם.

26. לבסוף, כאמור, אין מחלוקת כי יש לפסוק למתלונן פיצויים. כפי שצוין כבר לעיל, בנושא זה אין מקום להתייחס לטענות המתלונן החורגות מעובדות כתב האישום המתוקן. יחד עם זאת יש להתחשב בעובדות המחמירות המופיעות בהקשר זה בכתב האישום המתוקן, דהיינו: בכך שהנאשם היכה באגרופו בלסתו השמאלית של המתלונן, פעמיים, כאשר הפעם השנייה היתה לאחר שהמתלונן התריע בפניו כי

הוא צפוי לעבור ניתוח וביקש מהנאשם שלא לפגוע בו.

ו. סוף דבר:

27. אשר על כן - ובהתחשב בשיקולים לכף חומרה ולכף קולה, אשר פורטו לעיל - אני מותיר את הרשעת הנאשם על כנה וגוזר עליו את העונשים הבאים:

(א) מאסר על תנאי למשך 3 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מהיום, עבירה של אלימות כלפי הגוף.

(ב) פיצויים למתלונן, עד תביעה מס' 9, בסך של 10,000 ₪. הפיצויים יופקדו בקופת בית המשפט עד ולא יאוחר מיום 01.02.22.

באחריות ב"כ המאשימה להגיש הודעה למזכירות בית המשפט בדבר פרטי המתלונן, לצורך העברת הפיצויים.

(ג) שירות לתועלת הציבור בהיקף של 150 שעות. השירות יבוצע בהתאם לתכנית שגיבש שירות המבחן, החל במועד שייקבע שירות המבחן בהקדם האפשרי.

מובהר בזה לנאשם כי אם הוא לא ימלא אחר הוראות צו השירות יהא בית המשפט רשאי לבטל את צו השירות ולהטיל עליו, במקום צו השירות, עונש נוסף.

(ד) צו מבחן, לתקופה של 6 חודשים מהיום.

מובהר בזה לנאשם כי אם הוא לא ימלא אחר הוראות צו המבחן ולא ישתף פעולה עם קצין המבחן, יהא בית המשפט רשאי לבטל את צו המבחן ולגזור עליו, במקום צו המבחן, עונש נוסף.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח העתק גזר דין זה לשירות המבחן.

ניתן היום, ד' טבת תשפ"ב, 08 דצמבר 2021, במעמד הצדדים.